

zatim se neko vreme bavio ručnim radom na ulici je brkove u srcu žicu nosio najzad je za stražara kule otišao iz svog velikog kariranog džepa zemljom sejao [gljive ludače]

pun je meseca čovek mesecovac

njegovo odelo i njegove uši i dok mi lepo govori o tome mnoštvo mu se sitnih mesečića roji oko usta

na gredi koja kroz prozor gleda

na gredi koja kroz prozor gleda stoje četiri čoveka, plavi orlovi pod njima su vatru zapalili biće noćas snega kaže jedan prekorači krunu jednog bresta nad drvetom zastrašeno lepeće četir električara

ta razbijena vrata među nama

joj moje kurvinjsko posuđe pući ću leprozni berber šta je kuniću eto mačke osmolitrenjak se bogme razbuktao u mački se osam malih drolja razigralo posred razbitih vrata

kuće moje hajdmo u apoteku

hajdmo u apoteku kud me srce vuče zatvorio se moj dragi u teglu u divni nil presušiću za njim

iliri sam mella svome gospodaru

da me tako blati međ barskim ružama kao lepe sreće da sam gumen točak na srebrnom biciklu mojega dragana

autobiografija

popiću sada mleko sad batine dobiću sad je igraću piću igraću dojiću međ nogama mi nebo sada već umreću

vi ste taj debeli dasa

koji hoda u trešnjevom ruhu i prozore uzbuňuje koji noge mi je pod sjajnim nebom hoće ptice da [razbije]

lomi noge i ptice mi je u repu mu trešnjeva koštica debeli dasa koji je

igra za hihija

na kraju žutog konopca žuti tramvaj na kraju tramvaja počinje kruška kad prestane kruška jedna čarobna kapa počinje za nas dvoje

mora da je greška smesta primetismo

imali smo dovoljno drozdova i automobilskih [guma]

u čaršavu sapun igla i mrtvac zar ne koji je moj ljubljani u žutom trikou koji je moj autobus u žutom trikou moja kuća na sprat u ptici do kolena

krenuše mali crveni buldožeri

rado bih se ljubakala s nekim rekoh jednom buldožeru šljivinom drvetu rado bih se rekoh volela sa tobom narandže mi odleteše ah život je prazan Još se veselim jedino dok dojm svoje male groktave riđe buldožere

ako naiđeš na moje pantalone

mama ovaj čika se igra sa mojim jastukom svojoj loptu na trbuh mi stavlja svet je prepun [bulki]

šiša mi kosu i ja trešnje vidim u nedelju ću trešnje da pojedem

mesec pušta mrki konac

mesec pušta mrki konac srebrn konop na mom pasu ja poplunem meki konac srebrn konop o mom vratu

žuti vetar niže dinju

žuti vetar niže dinju iznad tarabe u meni sede žuti prozori

jurcam s novom novcatom revolucijom

dobro jutro novci moji srebrni! mačeha sam preko sto planina u carstvu stotinu aviona crvena sveska jezu donosi drugovi moji drugovi!

ti kavezi u zlato okovani

ti kavezi u zlato okovani u kojima slutim konjska kopita rastrgla bih crno zlatne ovce ali gde je štala u kojoj bih svoj bes iskalila

nedavno su žuti tornjevi

nedavno su žuti tornjevi napetih rogova čekali da zaveje opale su žute lepinje s tornja opale jer nikad tako nešto nikad tako otkako se srušise zidovi kao tuđa bela čarapa među njima nikad tako rekla sam i na toranj pokazala

da li od bola

od bola ili od čega popadale jabuke po dvorištu na dve noge vranca skaću jabuke oplakuju

BELEŠKA UZ POEZIJU LADIK KATALIN

Novi oblici nisu pred nama, nego iza nas, neotkriveni ili odbačeni u istoriji; zadatak poezije jeste da ih kroz jedan povratni proces, suprotan darvinovskoj logici (u kome više ne pobeđuju najvitalniji, već, naprotiv, najbizarniji i najnestalniji oblici), ostvari i rehabilituje. To se odvija kroz jednu neprekidnu obrednu igru razgrađivanja i povratka, čija raspadna erotika, radajući bezbrojne maligne plodove, što neprirodnije tim stvarnije, nagoveštava konačnu, odnosno prapočetnu jalovost i pustoš.

U tom novom poretiku stvari (koji je, sam po sebi, najžešće poricanje svakog poretka), ili, tačnije, u tom novom nastanku stvari (koje je opet afirmacija razgrađivanja), obrazuju se neočekivani vremenski i prostorni spojevi u kojima čovek rada svog roditelja ili udaljenog četvoronožnog pretka, ostajući i sam negde u prelaznom međuprostoru, između dva oblika, „raspolučene lobanje”, s rukom Budhe i magarećom nogom.

Ta igra, koliko zaneta sobom, toliko cinična i distancirana prema sebi, odvija se u ritmu patetičnog prorokovanja i pleh-muzike, rimovane narodne pesme, koja se ponekad aritmično ili antiritmično razvlači u zapevanje i naricanje, ili u ritmu superurbanog perpetum mobila radiofonske elektronike, u ritmu apsurdnih dijaloga koji su persiflaža istočnjačke sentencioznosti (a možda i pokušaj poetske transplantacije zenovske neposrednosti), narodnih pitalica i naše joneskovske komunikativnosti. Pod temperaturom te igre raslojava se i sam govor, prepolovljene, osakaćene misli se međusobno vezuju i zavaruju u celovite besmislenosti, neči se oslobađaju svog prvobitnog značenja, te, u novim spregovima ili same, umnožene i prenaplašene, postaju medijum jedne ritualne poluartikulisanosti („kibla kibla kibla” u pesmi UFO party), da bi se u jednom

judita šalgo

opasne igre razgrađivanja

trenutku svele na jedan jedini ogoljeni glas koji sam stoji s one strane jednačine kao rezultat i vrednosni ekvivalent raznolikom zvučnom i misaonom haosu.

Igra se najavljuje najpre u nemirnom snu o „čudnom čekiću” (tik tak moja raspolučena lobanja), zatim razgarana unutrašnjom vatrom, koja je istovremeno plamen žrtvenika i žeravica kuhinjskog ražnja („nešto iskri poda mnom”, „u prah sagorela postelja”, „ražanj moj jorgan”), zahvata svojim erotizmom čitavo telo („Svaka mu se košćica u posebnom orgazmu trza”), prelazi okvire jedinke i širi se, raspaljuje „u carstvu stotinu aviona” kao oblik revolucionarnog transa (jurcam s novom novcatom revolucijom), bivajući istovremeno trijumfalna i pogibeljna. (Živeo prvi maj! masssssssovno klaaaaaaaanje od detinjstva raaaatitititit prvi drugi treći).

Međutim, umesto da kroz tu opasnu igru dospe do obećane slobode i spajanja sa svojim bogom, čovek biva naglo bačen u jedan meslavan gargantuovski svet tragikomične patetike, u čijoj se džinovskoj kuhinji uz predimenzionirani kulinarsko-alhemičarski rekvizitarium nagoveštava i odvija povratk jednoj organskoj i izrazito gastronomskoj kosmogoniji, u kojoj se blede sećanje na kusanje tela božijeg izvrtce u ciničnu viziju „džinovske mašine za mlevenje rulje” koja je s neba sišla ljudima da odgovori na njihovo višemilenijumsko mljackanje, da im bude sunce, da im odmerava i okončava vreme, da im zakuva mrku svemirsku čorbu, u kojoj će se omi krčkati zajedno sa svojim teleskopima i trunuti s nebeskim kartama. Nakon toga ostaje još jedino smrt kao crvena sapunica u oku, penušavi i očišćujući produkt masne čorbe i mleko kao netaknuti, ali već odbačeni sublimat hipertrofiranog organskog sveta, „kročene boce mleka” koje po zvezdanim putanjama nose zapečaćenu poruku izjalovljene zemaljske i kosmičke čulnosti.